

Isaia 43-44

Isaia 43

În capitolul 40, ne-am întâlnit cu Yahwe Stăpânul Creației care dă putere celui obosit, în capitolul 41, cu Yahwe stăpânul istoriei care dă izbăvire din robia fizică, iar în 42 cu Yahwe Domnul Luminii care Îl trimite pe Robul Său să dea izbăvire spirituală celor din întunericul adus de păcat. Fiecare capitol zugrăvește ceva din caracterul mărețului Yahwe și câte o fațetă a mântuirii. Oare ce va urma în capitolul 42?

Observ că autorul dezvoltă tema păcatului poporului introdusă la finalul capitolului 42. Dar înainte de a o dezvolta scaldă din nou cititorul în minunatele promisiuni și declarații de dragoste ale lui Dumnezeu. Atât finalul capitolului 43, cât și finalul capitolului 44 vorbesc despre iertarea păcatului lui Israel. Deci dacă în capitolele 40b-41 profetul nu abordează în mod direct problema păcatului, capitolele 42-43 nu mai ocolesc acest subiect. În cap.40 Îl descoperim pe Domnul creației care dă putere inimii celui obosit, iar în cap.41 pe Domnul istoriei care aduce izbăvirea fizică și contexte favorabile poporului Său.

Dacă Yahwe este Domnul istoriei și Domnul creației, atunci ce poate împiedica mântuirea poporului Său? În următoarele trei capitole descoperim că obstacolul principal este păcatul. Păcatul trebuie mai întâi conștientizat și de aceea este nevoie de Lumina adusă de Robul Domnului (cap.41). Dar conștientizarea păcatului poate strivi sufletul păcătosului, și conștientizarea păcatului în sine nu rezolvă problema păcatului. Este nevoie și de iertarea păcatului. Capitolele 43 și 44 introduc tema iertării păcatului (vezi 43:25 și 44:22). Cu toate acestea proporția de text alocată temei păcatului este mică. O explicație pentru acest lucru a fost deja oferită în comentariul pe cap.42: Domnul nu vrea să strivească un popor deja aflat sub povara vinovăției și disperării, de aceea, pentru a le putea vorbi despre păcat spre vindecare, El îi scaldă mai întâi în promisiunile îndurării lui Dumnezeu.

Capitolul 43 abundă și el de promisiunile minunate ale unui Dumnezeu al dragostei și îndurării. Poporul care a fost îngrozit de dreptatea și pedeapsa Domnului (vezi plângerile lui Ieremia) avea acum nevoie să contemple bunătatea și dragostea Domnului. Prima parte a capitolului 43 insistă pe faptul că Yahwe mântuiește pe Israel pentru că este al Lui, pentru că Îl iubește, pentru că Îl prețuiește.

În capitolul 41 am descoperit că Domnul prin izbăvirea lui Israel din robia Babiloniană dorea să Își înalțe Numele înaintea popoarelor. Și atunci apare următoarea întrebare: Domnul dorea să izbăvească pe Israel pentru ca să Își înalțe Numele, sau de dragul lui Israel? În cele din urmă izbăvirea lui Israel era un pretext, un simplul mijloc pentru glorificarea Numelui lui Dumnezeu? Îi păsa lui Dumnezeu cu adevărat de poporul Său? În cele din urmă de ce mântuiește Domnul? Prima parte a capitolului 43 Domnul ne descoperă așa de frumos motivația lui Dumnezeu în mântuire:

- Domnul care te-a făcut și Cel care te-a întocmit...
- Eu te izbăvesc, te chem pe nume, ești al Meu!

- Pentru că ai preț în ochii Mei,
- Pentru că ești prețuit și te iubesc.

Domnul nu neagă faptul că poporul Său a fost creat pentru slava Sa, dar acest scop nu este egoist și nu intră în contradicție cu dragostea Sa. El izbăvește pe Israel pentru că Îl iubește. În același timp, îi izbăvește și pentru glorificarea Numelui Său. Atunci când vorbim despre înălțarea Numelui lui Dumnezeu trebuie să ne punem următoarea întrebare:

- De ce și pentru cine Își înalță Dumnezeu Numele?

Nu Domnul are nevoie ca Numele Lui să fie înălțat, ci noi avem nevoie disperată de acest lucru. Domnul știe cât de frumos este El și este fericit în Sine Însuși. Fericirea noastră însă depinde de cunoașterea gloriei lui Dumnezeu. De aceea, avem nevoie disperată să vedem Numele Lui înălțat. Noi, și nu El, avem nevoie să trăim pentru gloria Sa. Acest lucru ne oferă sens, ne împlinește și ne face fericiți. Nu noi îi facem un favor dacă trăim pentru gloria Lui, ci el ne face un mare har dacă ne împuternicește să trăim pentru slava Sa!

Poate uneori avem impresia că Dumnezeu ne este dator pentru că am slujit Biserica sa, și am făcut sacrificii pentru Numele Lui. Este adevărat că Domnul ne va răsplăti înmii pentru acest lucru, dar de fapt, noi îi suntem datori pentru că ne-a dat harul să slujim Biserica Sa, și să trăim pentru Numele Lui. În cele din urmă Domnul poate să Își mântuiască Biserica ta și slujirea ta, dar nu poți fi mântuit fără să te implicii în slujirea Trupului Său. Deci înălțarea Numelui Domnului prin izbăvirea ta nu concurează cu dragostea Lui pentru tine. El te izbăvește pentru că te iubește, pentru că ești al Lui, pentru că ești de mare preț în ochii Lui. Și înălțarea Numelui Lui prin tine este tot pentru tine și de dragul Tău! Sunt întristat de teologii care așează glorificarea Numelui lui Dumnezeu mai presus de dragostea Sa! Scopul suprem al lui Dumnezeu, spun ei, este ca să Își glorifice propriul Nume! Și atunci pe unii îi predestinează la mântuire și pe alții la pierzare, Și nu Îl poți întreba de ce?, căci El este Dumnezeu și suveran și are dreptul să facă totul spre slava Lui! Cât de nevrednică de Domnul mi se pare această imagine. Dumnezeu este dragoste! Dragostea Sa este esența Sa, iar glorificarea Numelui Său este motivată tot de dragostea Sa și este tot de dragul nostru. Cum putem crede că Domnul are mare nevoie să Își glorifice Numele înaintea făpturilor Sale? Oh, noi avem nevoie de acest lucru, și mare este dragostea Lui că Își descoperă gloria Sa înaintea ochilor noștri!

Din nou se repetă îndemnul: Nu te teme de nimic! Israelul din robia babiloniană era zdrobit sub pedeapsa Domnului și sub batjocura vrăjmașilor. Israel se putea teme de vrăjmași, de idoli, de faptul că robia nu se va sfârși, de dispariția lor ca națiune de sub ceruri, de faptul că Domnul i-a lepădat pentru totdeauna, de consecințele păcatelor lor, de pedeapsa Domnului. Domnul îi îndeamnă sau le poruncește că nu se teamă de nimic. Care este argumentul pentru a alunga orice teamă din inima lor?

- Căci Eu te izbăvesc.
- Voi fi cu tine.
- Căci Eu sunt cu tine și Eu voi aduce înapoi neamul tău de la răsărit.

Domnul era cu ei. Domnul era de partea lor și nu împotriva lor. Și dacă Domnul era de partea lor, cine le putea sta împotriva? De ce să te temi când Creatorul este de partea ta ca să te izbăvească, ca să te protejeze, ca să îți facă doar bine? Domnul le promitea izbăvirea din mâna vrăjmașilor și aducerea înapoi în țară. Temerile și fricile nu mai erau justificate. Domnul nu-i lepăda pentru totdeauna și nici nu-i lăsaseră la cheremul vrăjmașilor lor. Izbăvirea avea să vină în curând. Consecințele păcatelor lor fuseseră îndepărtate. Este interesant faptul că Domnul nu le promite că nu vor mai trece prin pericole, ci faptul că El va fi cu ei ca să îi păzească:

- Dacă vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine și apele nu te vor îneca; dacă vei merge prin foc, nu te va arde, și flacăra nu te va aprinde.

Rămășița care s-a întors în țară a fost adesea amenințată de neamurile din jur care încercau să îi oprească din zidirea Casei Domnului și reconstruirea zidurilor Ierusalimului. Apele i-au amenințat și la fel și focul. Dar Domnul a fost cu ei și i-a protejat. Amenințările vrăjmașilor au rămas doar amenințări. Apele doar au urlat, dar nu au înecat. Focul a mocnit cu putere dar nu i-a ars. Domnul care este cu noi nu ne promite că nu vom trece prin necazuri, ci că El va fi cu noi și ne va izbăvi din acele necazuri. El ne va proteja credința, și va folosi acele necazuri ca unelte pentru modelarea noastră și pentru binele nostru.

Versetele 3 și 4 dau naștere la mai multe întrebări:

- În ce sens Domnul dă Egiptul și Etiopia ca preț pentru răscumpărarea lui Israel?
- Domnul nu prețuiește și neamurile? De ce dă oameni pentru Israel și popoare pentru viața poporului Său? Poporul Său este mai prețuit ca celelalte popoare? Oare astfel de versete nu îndreptățeau pe Israel să se vadă mai iubit decât toate celelalte neamuri?

Cir, cel care a eliberat evreii din robia babiloniană, a cucerit Egiptul și Etiopia. Acest verset ne sugerează că Domnul i-a dat aceste biruințe ca răsplată pentru eliberarea evreilor din robie. Un pasaj din Ezechiel ne va ajuta să înțelegem mai bine semnificația acestui mod al lui Dumnezeu de a opera în istorie:

- Fiul omului, Nebucadnețar, împăratul Babilonului, și-a pus oastea să facă o slujbă grea împotriva Tirului. Toate capetele au ajuns pleșuve, toți umerii sunt jupuiți, și n-a luat de la Tir nici o plată, nici el, nici oastea lui, pentru slujba pe care a făcut-o împotriva lui. De aceea, așa vorbește Domnul Dumnezeu: Iată că dau lui Nebucadnețar, împăratul Babilonului, țara Egiptului, el îi va ridica bogățiile, o va prăda și o va jăfui; aceasta va fi plata oastei lui! Ca plată pentru slujba făcută împotriva Tirului, îi dau țara Egiptului; căci pentru Mine s-au ostenit, zice Domnul Dumnezeu. (Ezechiel 29:18-20).

Ne uimește acest pasaj. Deși Nebucadnețar era un împărat mândru și idolatru care împlinea planurile Domnului fără a fi conștient și fără să își propună acest lucru, Domnul consideră că trebuie să îl răsplătească pentru asediul făcut împotriva Tirului. Acest asediu a fost în planul lui Dumnezeu, dar a fost costisitor și obositor pentru oastea lui Nebucadnețar. Domnul vrea morțiș să îl răsplătească pe Nebucadnețar și să compenseze efortul depus la asedierea Tirului. Domnul ne surprinde. El este un Dumnezeu al răsplătirilor și tot timpul plusează în răsplătire astfel încât

nimeni să „nu rămână dator la nimeni”. Oricum El nu este dator la nimeni și sub cer totul este al Lui. Ce lucru avem pe care să nu Îl fi primit? Merităm cu toții iadul, și slujirea Domnului este un har de care noi și nu El avem nevoie! Cu toate acestea El ne și răsplătește pentru că Îl alegem pe El și pentru că îl slujim. Acest lucru izvorăște din caracterul Lui care abundă de bunătate și generozitate și din dorința Lui de a arăta cu maximă claritate că El nu este dator nimănui.

Sacrificiile făcut pentru Numele Lui (și pentru binele nostru de fapt) vor fi tot timpul răsplătite așa de mult încât nici nu le vom mai putea numi pe acestea sacrificii. Dacă Domnul ține să răsplătească slujba unui împărat mândru și idolatru care nu făcea conștient voia Lui, oare cum va răsplăti pe cei care fac conștient și cu inima sinceră voia Lui? Și cum va răsplăti El pe cei care fac voia Lui cu mari sacrificii? El va compensa mereu suferința adusă de slujirea făcută pentru Numele Lui și o va compensa atât de mult încât aceasta va fi uitată. Ezra capitoul 1 ne descoperă că Cir a făcut în mod conștient voia lui Dumnezeu. Domnul nu era dator să Îl răsplătească. Dar o face! Deși suntem niște robi netrebnici, așa cum ne învață Însuși Mântuitorul, și facem ce suntem datori să facem, cu toate acestea Domnul ne răsplătește înmiit.

Deși Domnul folosește termenul de RĂSPLATĂ, trebuie să avem mare grijă cum îl interpretăm. Dacă îl interpretăm ca pe o plată care ni se cuvine, nu am înțeles nimic. Dacă Îl interpretăm în lumina generozității și bunătății fără margini a Domnului răsplătirilor, suntem pe drumul cel bun. Domnul ne va răsplăti încă din viața aceasta pentru sacrificiile făcute pentru Numele Lui. Dar când ne va răsplăti, vai de noi dacă îl vom interpreta ca pe un merit, sau ca pe o plată ce ni se cuvenea. Reacția noastră ar trebui să fie: Doamne, noi am fost robi netrebnici, am făcut ce se cuvenea să facem, și totuși tu ne pui la masă și ne răsplățești nespun de mult pentru slujirea noastră! Doamne, faptul că Te-am putut sluji este în sine un har și un dar pentru noi. Tu nu ne dai doar darul slujirii, dar și ne răsplățești pentru că am primit acest dar nemeritat. Domnul răsplătirilor ne dă harul nemeritat de a-L sluji și apoi pentru că primim acest dar ne dă și o răsplată.

Răsplătirile fără margini ale lui Dumnezeu ne pot induce în eroare dacă nu le interpretăm corect. Cel care își clădește o neprihănire personală va tinde să interpreteze răsplătirile Domnului ca pe o plată care i se cuvenea. El va percepe răsplătirile Domnului ca o pe o confirmare a neprihănirii sale personale și va fi în mare pericol. Dar dacă neprihănirea sa va avea ca temei îndurarea lui Dumnezeu El va vedea în răsplăți o nouă dimensiune a harului fără margini a lui Dumnezeu și o nouă confirmare că Domnul nu îi face după faptele Lui, ci după marea sa îndurare. Este adevărat că răsplățile se revarsă pentru cei care aleg să se încreadă în El. Dar nu alegerea îi face merituoși, ea doar deschide canalul harului în viața lor.

- Cine dintre voi, dacă are un rob, care ară sau paște oile, îi va zice când vine de la câmp: Vino îndată și șezi la masă? Nu-i va zice mai degrabă: Gătește-mi să mănânc, încinge-te și slujește-mi până voi mânca și voi bea eu; după aceea vei mânca și vei bea și tu. Va rămânea el îndatorat față de robul acela pentru că a făcut ce-i fusese poruncit? Nu cred. Tot așa și voi, după ce veți face tot ce vi s-a poruncit, să ziceți: Suntem niște robi netrebnici; am făcut ce eram datori să facem. (Luca 17:7-10).

Isaia 42:8-13 subliniază faptul ca izbăvirea din robia babiloniană este un prilej prin care Dumnezeu Își înalță slava peste popoare. Este o demonstrație pe care o face Domnul în istorie înaintea poporului Său și înaintea popoarelor. Domnul cheamă toate popoarele pentru a se judeca cu ele. Domnul nu Își impune punctul de vedere, ci îl argumentează și cheamă pe potrivnicii Lui să aducă contraargumente. El nu le cere să creadă fără a cerceta, ci le cere să evalueze argumentele Lui și apoi să vină cu contraargumente. Domnul face apel la rațiunea lor pentru a analiza dovezile istorice și a trage o concluzie logică. Domnul le pune întrebări care îi provoacă să gândească! Domnul nu cere o credință oarbă, ci o credință întemeiată pe dovezile revelației sale de Sine. Pe baza faptului că doar El a vestit mai dinainte atât ducerea în robia babiloniană cât și eliberarea miraculoasă din robia babiloniană, Domnul Se declară singurul Mântuitor și singurul Dumnezeu. Acum Domnul nu doar ca Își arată supremația înaintea idolilor, dar Se declară singurul Dumnezeu și singurul Mântuitor. Domnul aduce dovezi clare și concrete și are martori: poporul Său și Robul Său. Poporul Său este martor pentru ca a știut de demult de profețiile făcute de Domnul și a văzut cum aceste profeții s-au împlinit în istoria lui. Robul Domnului este martor și El pentru că și profețiile făcute mai dinainte despre Robul Domnului s-au împlinit în Isus Hristos.

Este interesantă asocierea dintre împlinirea profețiilor despre eliberarea din robie cu împlinirea profețiilor despre Robul Domnului. Această temă merită dezvoltată. Dar înainte de a o dezvolta observ că de mult pune Domnul accent pe argumentul profețiilor care s-au împlinit în istorie. Și argumentul a fost așa de puternic, că după întoarcerea din robie poporul evreu nu a mai slujit idolilor. Da, s-a abătut de la Domnul și a umblat în necredință, dar nu s-a mai închinat idolilor de piatră. Au făcut alte păcate, dar pe acesta nu l-au mai repetat nici măcar când s-au îndepărtat mult de Domnul. L-au răstignit pe Fiul lui Dumnezeu și au primit în inima lor idoli ascunși, dar nu au mai fost ispitiți de idoli de piatră. Această minciună se pare că a fost scoasă odată și pentru totdeauna din inima lor. Demonstrația a fost atât de clară încât minciuna idolatriei fizice a fost repudiată pentru totdeauna din inima poporului evreu. Iată cum Domnul folosește cea mai mare înfrângere și tragedie din istoria poporului Său pentru a curăți minciuna care i-a chinat și amăgit secole de-a rândul. Diavolul a venit cu alte minciuni, dar minciuna idolilor fizici a fost dezbrăcată de puterea ei. Și lucrul acesta, prin profețiile făcute de Isaia cu peste 150 de ani înainte. Domnul cunoaște inima noastră și El știe că ea rezonază foarte mult la profețiile rostite cu mult timp înainte și care se împlinesc întocmai în istoria concretă. Cu cât aceste profeții sunt rostite mai dinainte, cu cât contrazic istoria prezentă și par imposibil de îndeplinit, cu cât conțin mai multe amănunte, cu atât impactul este mai mare asupra minții omului. Rațiunea omului poate deosebi între întâmplare și o profeție care se împlinește cu precizie. Profețiile care se împlinesc demonstrează cu mare claritate minții omului că Cel care a făcut aceste profeții este Stăpânul istoriei, este Cel care ține toate lucrurile sub control, este Atotputernic și tine istoria în căușul palmei Lui.

Credința noastră are nevoie să vadă profeții care se împlinesc. Și putem vedea acest lucru în istoria lumii dar și în istoria vieții noastre. Biblia conține multe profeții care s-au împlinit în istorie. Profețiile despre Robul Domnului rostite și cu 1500 de ani înainte de venirea lui Hristos care s-au împlinit în Isus reprezintă un puternic argument pentru credința noastră. Dacă profețiile împlinite în contextul eliberării din robia babiloniană reprezintă un punct culminant în Vechiul

Testament în ce privește profețiile care se împlinesc în istorie, profețiile împlinite în Isus Hristos eclipsează acest apogeu vechi testamentar. Dar Domnul împlinește și profeții făcute pentru viața noastră. Atât în Vechiul Testament cât și în Noul Testament Domnul intervine cu profeții în viața celor credincioși, iar împlinirea lor aduce o dovadă în plus a adevărurilor despre Dumnezeu. Domnul i-a promis lui Avraam un fiu, lui Iosif că va fi patriarhul unei familii reunite, lui Moise că va scoate poporul evreu din Egipt, lui Iosua că va cuceri țara Canaanului, lui Ghedeon că îi va birui pe Madianiți, lui David că va fi împărat peste Israel, Elisabetei și lui Zaharia un fiu, lui Pavel că va ajunge cu bine la Roma... Domnul poate interveni și în viața noastră cu promisiuni concrete a căror împlinire este menită să ne întărească credința și să devină importanți stâlpi de aducere aminte pentru încrederea noastră în Domnul. Și cu cât profețiile sunt rostite mai dinainte, sunt foarte precise, și par imposibile, cu atât va fi mai mare impactul împlinirii lor. Astfel, uneori procesul așteptării împlinirii lor va fi unul dificil și dureros. Dar roada adusă de împlinirea profețiilor care păreau basme și povești va fi atât de importantă pentru încrederea noastră în Domnul încât va fi meritat trecerea prin procesul zbuciumat al așteptării.

Domnul Își exprimă dragostea față de Israel prin modul în care se raportează la popoarele din jurul lui Israel. El dă Egiptul și Etiopia lui Cir ca plată pentru răscumpărarea lui Israel și pedepsește pe Haldei. Ne putem întreba: dar Domnul nu iubește toate popoarele la fel? Parcă așa am învățat în secțiunea din Isaia 13-19. Este adevărat dar deși Domnul iubește toate popoarele la fel, El are binecuvântări speciale pentru poporul care Îl caută. Domnul iubește pe toți oamenii la fel și aduce soarele și peste cei buni și peste cei rai. Este un har general al lui Dumnezeu care se manifesta peste toți. Dar doar pentru cei ce Îl iubesc, toate lucrurile lucrează împreună spre binele lor. În mod cert, Domnul a avut un plan și cu Egiptul și cu Etiopia și cu Haldeii. Pentru aceștia era momentul pedepsei. Dar Domnul sincronizează acest moment al pedepsirii lor cu binele și binecuvântarea Sa peste poporul care a strigat către El din mijlocul robiei. Astfel, să nu ne mirăm când pedepsirea altora din jurul nostru va lucra spre binele nostru. Aceasta nu înseamnă că doar noi suntem importanți, iar ei nu sunt. Dar Domnul Își poate manifesta dragostea Lui pentru noi sincronizând pedepsele din viețile altora cu binele nostru, cu momentul în care binecuvântarea trebuie să se odihnesc peste noi. Uneori Domnul va îngădui să fie pedepsiți chiar vrăjmașii noștri (Haldeii), iar alteori vecinii noștri (Egiptul). Toate lucrurile vor lucra spre binele nostru chiar și pedepsele din viața celor de lângă noi. De aceea, nu trebuie să ne temem doar de ce se va întâmpla în viața noastră. Nu trebuie să ne temem nici de ce s-ar putea întâmpla în viața celor de lângă noi. Încercările și pedepsele din viața celor de lângă noi vor lucra împreună spre binele nostru. Dovada dragostei lui Dumnezeu este că El orchestrează atât evenimentele din viața noastră cât și evenimentele din viața celor de lângă noi spre binele nostru. Gândiți-vă câtă înțelepciune și inteligență este în inima lui Dumnezeu pentru a armoniza toate aceste lucruri. Domnul are un plan unic cu fiecare om. Dar oamenii trăiesc lângă oameni și se intersectează cu alți oameni. Domnul armonizează în mod perfect evenimentele din viața unui om cu planul Său pentru viața vecinului său. Tot ce ni se întâmplă nouă are în vedere și pe cei din jurul nostru, și tot ce li se întâmplă celor de lângă noi, ne are în vedere și pe noi.

Domnul le mai aduce o resursă pentru credința lor. Aceasta este reamintirea izbăvirii din Egipt (43:16-17). El le aduce aminte de evenimentul de la Marea Roșie când Domnul i-a izbăvit într-un mod miraculos și neașteptat din mâinile oștilor lui Faraon. La Marea Roșie Domnul îi

duce în mod premeditat într-un moment de criză maximă pentru a le testa și curăți credința. Și acolo strălucește nu doar puterea lui Dumnezeu dar și îndurarea Lui. Poporul a cârtit inițial și nu a avut credință. De-abia după ce au văzut focul care i-a păzit de oștile lui Faron și marea despărțindu-se în două prin credința lui Moise, au revenit pe calea încrederii în Dumnezeu și au pășit prin mare crezând că Domnul nu va revărsa marea peste ei, ci va fi bun și credincios să îi țină în viață.

Domnul i-a izbăvit de Egipteni în mod miraculos și nu pe baza meritelor lor. Dacă a făcut Dumnezeu acest lucru atunci oare nu îl putea face din nou acum în Babilon? Și Egiptenii erau puternici și păreau de neînving. La fel erau și babilonienii. Și în Egipt poporul era plin de păcate și lipsit de merite. Și totuși Domnul nu le-a făcut după păcatele lor, ci i-a izbăvit de Egiptenii care erau mai puternici decât ei. Răscumpărarea din Egipt reprezenta un argument esențial pentru credința robilor din Babilon. Domnul care ne-a izbăvit din Egipt, ne va izbăvi și din Babilon. Încercările din viața noastră ne amintesc de încercări similare din trecut. În trecut Domnul ne-a izbăvit. El nu ne-a făcut după meritele noastre, ci după ce am strigat către El, ne-a izbăvit și a lucrat spre binele nostru. Încercarea nu ne-a strivit și nici nu a durat pentru totdeauna. Încercarea a fost limitată în timp și a avut un final fericit. La fel va fi și acum! Nici contextul potrivit și nici lipsa noastră de merite nu pot reprezenta un motiv de teamă sau descurajare. Răscumpărarea lui Israel din Egipt și din Babilon, și izbăvirea noastră din contexte dificile din trecutul nostru ne grăiesc cu putere că va fi bine! Că gândurile Domnului pentru noi sunt pline de lumină și binecuvântare! De ce să ne temem când stăm în mâna unui Dumnezeu atotputernic care nu ne face după păcatele noastre, ci după bunătatea Lui?

Este interesant îndemnul din v.18:

- Nu vă mai gândiți la ce a fost mai înainte și nu vă mai uitați la cele vechi! Iată voi face ceva nou și-i gata să se întâmple: să nu-l cunoașteți voi oare? Voi face un drum prin pustie și râuri în locuri secetoase.

Din acest verset reiese că lucrurile dinainte sunt legate de împlinirea profețiilor care anunțau ducerea în robie iar lucrurile cele noi au în vedere împlinirea profețiilor care anunțau eliberarea din robie. Profetul surprinde tendința minții omului de a rămâne blocată în regrete și în vinovăție și de a privi în mod repetat și obsesiv spre păcatele făcute și consecințele lor. Domnul îi îndeamnă sau chiar le poruncește să nu mai privească spre pedeapsa Domnului din pricina păcatelor lor, ci spre îndurarea lui Dumnezeu și binecuvântările care vor urma. Când inima poporului se gândea că inima Domnului era plină de mânie și pedeapsă pentru ei, inima Domnului era plină de gânduri de binecuvântare și răscumpărare pentru ei.

La finalul capitolului, după ce Domnul i-a încredințat de îndurarea și mântuirea Lui, Domnul aduce din nou în discuție problema păcatului. Poporul avea în primul rând nevoie de mângâiere. Dar în procesul vindecării trebuia abordată și problema păcatului. Poporul trebuia să conștientizeze și gravitatea păcatului și modul în care Domnul se raporta la păcat. Frumusețea mântuirii lui Dumnezeu nu înseamnă diminuarea gravității păcatului lor. Domnul vrea ca în același timp ei să se scalde în frumusețea mântuirii și dragostei lui Dumnezeu și în același timp să înțeleagă gravitatea păcatului înaintea Sa.

Finalul capitolului 42 a subliniat următoarele adevăruri despre păcat:

- Păcatul a fost cauza robiei. Nu lipsa de îndurare și putere a lui Dumnezeu a cauzat robia, ci păcatul lor. Păcatul a fost cel care a împiedicat venirea binecuvântării lor și a adus blestemul.
- Păcatul le-a întunecat mințile și sufletele și i-a întemnițat în întuneric.

Finalul cap. 43 subliniază noi adevăruri despre realitatea păcatului:

- Păcatul poartă cu sine o mare vinovăție căci este un răspuns opus cu dragostea lui Dumnezeu față de popor: Și tu nu M-ai chemat, Iacove, căci Te-ai obosit de Mine, Israele! Domnul a fost plin de dragoste față de popor în ciuda greșelilor acestuia, și totuși poporul îi întoarce spatele lui Dumnezeu și Îl consideră pe Domnul o povară și relația cu El o corvoadă. Cât de ofensator este păcatul pentru Domnul. Păcatul poartă cu sine următorul mesaj către Domnul: M-am săturat de tine și de poruncile Tale chinuitoare, m-am săturat să îmi îngrădești fericirea cu cerințele Tale absurde. Nu vreau să mai aud de Tine sau să Te văd. M-am săturat! Sunt obosit și scârbit de Tine! Vreau să dispari din viața mea, Tiran chinuitor!
- Păcatul este obositor pentru Dumnezeu. Atenție! Nu doar că este atât de grav și jignitor față de Dumnezeu, dar el obosește inima lui Dumnezeu. Iată că Domnul Cel Atotputernic despre care am învățat în Isaia 40 că nu obosește și nu ostenește, este obosit de păcatele poporului. Domnul nu este un Judecător de gheață care operează dreptatea cu sânge rece fără să fie atins de jignirile care I Se aduc. Iată că păcatele poporului Său Îl obolesc! Cum Îl obolesc păcatele poporului Său? Sunt mai multe fațete ale acestei oboseli divine în fața păcatului:
  - Păcatul îl întristează pe Domnul. Așa cum un soț este întristat când soția îi întoarce spatele, la fel și Domnul este întristat de păcatele poporului Său. Este întristat și dezamăgit. În Genesa 6, în urma persistenței în păcat a oamenilor și refuzului lor de a primi pocăința, autorul ne spune: Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ și că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău. I-a părut rău Domnului că a făcut pe om pe pământ și S-a mâhnit în inima Lui. (Gen.6:5-6)
  - Păcatul cere pedeapsa divină. Amânarea pedepsei solicită răbdarea lui Dumnezeu. Acest lucru este solicitant pentru Domnul dreptății și aduce oboseală în inima Domnului.
  - Și nu în cele din urmă problema păcatului a putut fi soluționată doar prin jertfa lui Hristos, jertfa care a reprezentat apogeul oboselii lui Dumnezeu din pricina păcatului. Dacă amânarea pedepsirii păcatului Îl obosește pe Domnul oare ce a însemnat purtarea poverii păcatului de către Cel care nu a comis nici un păcat? Dacă problema păcatului ar fi ceva minor, neglijabil, atunci nu ar mai fi fost necesară jertfa Fiului lui Dumnezeu. Faptul că jertfa lui Hristos a fost singura modalitate de ispășire a păcatului, acest lucru ne arată cât de grav este păcatul nostru. Domnul nu vrea ca gravitatea păcatului

nostru să ne strivească, dar vrea ca să înțelegem gravitatea lui, tocmai pentru a nu ne juca cu el și nu a-l primi în viața noastră, Ce realitate îngrozitoare este păcatul dacă singura soluție pentru ispășirea lui a fost jertfirea singurului Fiu al lui Dumnezeu?

Domnul îngăduie în viața noastră prezența anumitor consecințe ale păcatelor noastre tocmai ca să învățăm cât rău aduce păcatul și să Îl urâm cu o ură de moarte. Dar jertfa lui Hristos este dovada supremă a gravității păcatelor noastre. Ce consecință mai gravă decât jertfirea Fiului lui Dumnezeu ar putea avea păcatul nostru? Vinovăția noastră este reală înaintea lui Dumnezeu. Dacă nu ar fi așa, atunci de ce a fost nevoie de jertfa lui Hristos pentru ispășirea păcatelor noastre? Epistola către Romani ne învață că toți oamenii sunt vinovați înaintea lui Dumnezeu și că merită despărțirea eternă de Domnul. Vinovăția nu este judecată din perspectiva: dacă ai făcut un singur păcat, meriți iadul. Noi nu ne-am născut ca Adam perfecți în grădina Edenului. Noi ne-am născut morți din punct de vedere spiritual și cu o fire păcătoasă și hidoasă care urăște legea lui Dumnezeu. Din acest punct de vedere este absolut inevitabil ca omul născut mort din punct de vedere spiritual să nu păcătuiască. El este din naștere orientat spre rău și plin de nenumărate și complicate boli spirituale moștenite de la părinții săi. Dacă Domnul ar judeca pe cei născuți în păcat astfel: dacă faceți un singur păcat meritați iadul, atunci unde ar fi dreptatea Lui? Este ca și cum faci un scaun stricat care nu poate susține o greutate mare și apoi pui peste el greutatea atât de mari încât nici un scaun bine făcut nu le poate susține. Bineînțeles că scaunul stricat nu va susține greutatea. Apoi tu te mâinii pe acesta și îl arunci în foc! Oare așa este Domnul dreptății?

Pavel nu ne învață în Romani 1-3: dacă ai făcut un singur păcat meriți iadul. Dar el nici nu vede păcatul o realitate impersonală cu care ne-am născut și care ne-a făcut să păcătuim. Astfel, vina nu ar fi atât a noastră, cât a firii în care ne-am născut. El acceptă adevărul teologic că suntem născuți în păcat și morți din punct de vedere spiritual și deci din această perspectivă predestinați să păcătuim, dar în același timp el afirmă adevărul teologic al vinovăției și responsabilității reale a oamenilor. Oamenii nu au nevoie de jertfa lui Hristos doar pentru că s-au născut cu virusul numit păcat, ci și pentru că în mod conștient și responsabil s-au aliat cu acest virus și i-au amplificat puterea în viețile lor. Pavel ne învață că Dumnezeu Se revelează oamenilor prin creație, Lege și conștiință și îi cheamă din întunericul în care s-au născut la lumina adusă de relația cu El. Pavel afirmă că oamenii, TOȚI oamenii în mod deliberat, conștient și repetat resping chemarea puternică a Creatorului și aleg să asculte de glasul firii lor pământești. Vinovăția noastră are în spate un șir nesfârșit de alegeri conștiente în care am respins Lumina și am ales răzvrătirea. Măcar că L-am cunoscut pe Dumnezeu, nu L-am proslăvit ca Dumnezeu.

Vinovăția omului este definită într-un cadru relațional. Noi nu suntem pedepsiți pentru că am încălcat o lege impersonală, ci pentru că am întors spatele Creatorului care ni S-a revelat cu putere! Adam, născut în Eden, este condamnat în urma unei singure alegeri greșite. Noi, născuți în păcat, suntem condamnați în urma unui șir nesfârșit de alegeri greșite, în urma persistenței noastre de a ne răzvrăti împotriva Domnului. Pavel nu ne spune: toți oamenii sunt născuți în păcat și de aceea sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu, ci că toți oamenii au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu. Este adevărat că anumite păcate sunt inevitabile din pricina firii pământești în care ne-am născut. Dar Domnul ne va arăta toate situațiile în care am avut toate

resursele să Îl alegem și totuși L-am respins conștient și deliberat. De ce am făcut acest lucru? Este de neînțeles.

Când ne gândim la alegerile noastre greșite din trecut, acum cu mintea înnoită, ne întrebăm: cum de am ales așa ceva? Și aici ar putea surveni o eroare. Am putea să cădem în plasă să ne diminuăm vinovăția punând alegerile noastre greșite mai degrabă pe seama firii pământești și a faptului că trăiam în întuneric. Dar nu putem ca alegerile noastre să fie puse doar în cărucia firii pământești și ale întunericului în care am crezut. Pur și simplu AȘA AM ALES! Mintea înnoită de acum și perspectiva unei relații apropiate cu Domnul ne poate face să nu înțelegem alegerile greșite din trecut și să le diminuăm chiar inconștient din responsabilitate. Dar aceasta este o eroare care diminuează vinovăția noastră înaintea Domnului. Și dacă se diminuează vinovăția, se diminuează harul! Noi ne vom vedea prea mult ca victime și prea puțin ca agenți responsabili. Scriptura ne spune că suntem și victime dar și agenți responsabili! Nu te responsabiliza prea mult, dar nici prea puțin. Nu căuta explicații pentru alegerile greșite din trecut, ci acceptă-le așa cum au fost: alegeri responsabile și vinovate înaintea Domnului.

Iadul este dat pentru că îl merităm. Dacă nu accepți faptul că meriți iadul, nu vei pricepe harul. Iar dacă nu pricepi harul, ești în mare pericol. Și cel mai mare pericol este pericolul mândriei și al neprihăniri personale care poate lua nenumărate forme. Se pare că și Iov se afla în acest pericol. Viața sa fără păcate mari putea diminua din mărimea harului lui Dumnezeu. Și harul nu înseamnă doar să recunoști că totul vine de la Domnul, dar și că vine absolut nemeritat. Iov nu era plin de mândrie și nu își asuma pe față o neprihănire personală. Domnul Însuși a spus despre El la începutul cărții că era neprihănit și deci sincer în relația cu Domnul. Dar aceasta nu însemna că în inima lui nu ar fi putut exista înclinații și gânduri care peste timp ar fi putut rodi mândrie și moarte. Poți să fii sincer în relația cu Domnul și totuși să porți în inima ta vulnerabilități și înclinații periculoase care trebuie curățite. În Ioan 15 Mântuitorul ne spune:

- Pe orice mlădiță care este în Mine și nu aduce roadă, El o taie; și pe orice mlădiță care aduce roadă El o curățește ca să aducă și mai multă roadă.

Ne putem gândi: dacă o mlădiță aduce roadă, de ce mai are nevoie să fie curățită? Dacă aduce roadă înseamnă că este curată, căci altfel cum ar aduce roadă? Dar Mântuitorul ne surprinde. El ne spune că deși aduce roadă tot are nevoie de curățire. Și niciodată nu se ajunge la nivelul în care nu mai este nevoie de curățire. De fapt răsplata pentru că aduci rod este să fii curățit ca să aduci mai mult rod și tot așa. Dar curățire de ce? Cel ce aduce roadă este curățit de sângele lui Hristos și este socotit neprihănit. Deci ca și statut el este copil al lui Dumnezeu iertat, iertat, iertat! Dar în dinamica creșterii spirituale, la confluența dintre omul cel vechi și omul cel nou există mereu înclinații păcătoase ale inimii noastre păcătoase care trebuie curățite și vindecate. Curățirea lor va face ca viața din Domnul să curgă și mai mult prin noi. Și, Doamne, câte astfel de înclinații și boli purtăm în noi. Și după 50 de ani de umblare în ascultare de Domnul și după mii de vindecări, tot va fi enorm de vindecat și curățit în noi.

Dacă accepți acest adevăr, nu vei fi mereu dezamăgit și întristat când în ciuda bolilor vindecate tot mai descoperi în tine noi boli ce necesită vindecare. Acceptă statutul de pacient până la sfârșitul alegării. Va fi mai ușor așa. Domnul va crea contexte în care să iasă la iveală aceste boli spre conștientizare. Dacă suntem atenți, și foarte smeriți și luăm aminte, ele vor putea

fi vindecate fără căderi rușinoase. Dar ideea de foarte smeriți nu ne caracterizează și de aceea de multe ori procesul curățirii va fi însoțit adesea de nenumărate și rușinoase căderi.

Rareori luăm aminte la toate cercetările Duhului. De multe ori le negăm sau le uităm. Și astfel încercările ne prind nepregătiți și ne duc la cădere. Ne aducem aminte de Petru. Domnul l-a înștiințat că nu este pregătit pentru încercarea ce va veni și că din pricina mândriei și pentru că își supraestimează forțele proprii și neglijează puterea războiului spiritual și slăbiciunile propriei inimi, va ajunge să se lepede de Mântuitorul de trei ori. Petru a refuzat cercetarea și ... a căzut. Dar prin cădere s-a lecut și a ajuns să creadă Cuvântul Mântuitorului pe care îl negase.

Domnul ne spune prin Cuvântul lui multe adevăruri despre noi, și despre ceilalți, despre Sine, despre viață și războiul spiritual. Dacă nu ne vom smeri inimile, în mod cert ne vom planifica singuri căderile. Dar căderile ne vor ajuta să credem Cuvântul pe care nu l-am crezut. Nu trebuie ca tot timpul să fie așa. Putem crede Cuvântul de prima dată și să evităm căderea. Experiența ne arată însă că de multe ori repetăm traseul lui Petru și vindecarea vine după cădere.

Revenind la Iov. El aducea roadă. Dar Domnul dorea să aducă și mai multă roadă. Și îl trece printr-un context foarte dificil. În prima fază, Iov ia testul cu notă foarte mare. Dar a doua fază: boala, disprețul celorlalți și persistența suferinței îl face pe Iov să cedeze. Acesta nu îl blestemă pe Domnul așa cum dorea Satan, dar se îndoiește de Domnul, nu așteaptă în tăcere ajutorul Domnului, ci rostește cuvinte neînțelepte, iar discursul Lui este catalogat de Dumnezeu Însuși *cuvântări fără pricepere*. Dacă Iov și-ar fi smerit inima mai mult în fața revelației de Sine a lui Dumnezeu prin creație, ar fi trecut mai bine prin încercare. Dumnezeu nu îl descalifică pe Iov pentru că nu a luat testul cu nota 10 și pentru că i-a alunecat piciorul și a rostit cuvinte necuviincioase la adresa Domnului. Dar rămâne ferm față de acesta și așteaptă de la el pocăința. Domnul știe că testul a fost foarte greu și că ceilalți oameni de pe pământ l-ar fi picat și este îngăduitor față de Iov. Îngăduitor și în același timp ferm. Iov deși a alunecat pe final, este așezat totuși pe munte, pe o treaptă spirituală mai mare. Înclinația spre mândrie și construirea unei neprihăniri personale este curățită: dar acum ochiul meu te-a văzut și de aceea mi-e scârbă de mine și mă pocăiesc în sac și cenușă.

Revenind la poporul din robia babiloniană. Domnul nu vrea să îi strivească sub povara vinovăției, dar vrea să înțeleagă gravitatea păcatului.

- Păcatul este iertat: Eu, Eu îți șterg fărădelegile, pentru Mine, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele tale. Iertarea este desăvârșită, dar motivul iertării este Însuși Domnul. Nu meritele lor, sau strigătul lor reprezintă motivul iertării. Iertarea este primită prin pocăință, dar iertarea este posibilă din pricina îndurărilor fără margini ale lui Dumnezeu.

Isaia 44

Capitolul 44 este un asalt direct împotriva idolatriei. Dacă în cap.40-43 Isaia înalță măreția lui Dumnezeu pe care apoi o pune în contract cu deșertăciunea idolilor pe care o menționează doar în câteva versete, în acest capitol Isaia nu alocă multe versete doar pentru descrierea măreției lui Yahwe dar și pentru detalierea deșertăciunii idolilor. Deșertăciunea idolilor nu este demonstrată în acest capitol doar prin contrast (contrastul cu puterea lui Yahwe), ci și prin sublinierea directă a originii rușinoase a idolilor. Iată o posibilă structură a acestui capitol:

- 44:1-8 Promisiunea Duhului Sfânt și suveranitatea lui Dumnezeu în istorie.
- 44:9-20 Deșertăciunea idolilor făcuți de mâna omului
- 44:21-28 Domnul este Răscumpărătorul lui Israel: El Îl iartă și El Îl ridică pe Cir în istorie

Răscumpărarea lui Israel din robia babiloniană este așezată în opoziție cu deșertăciunea idolilor. Nu idolii, ci Domnul a răscumpărat pe Israel.

- ***44:1-8 Promisiunea Duhului Sfânt și suveranitatea lui Dumnezeu în istorie.***

Capitolul introduce din nou îndemnul: Nu te teme de nimic, robul Meu Iacov! Dacă este repetat așa de des acest îndemn, atunci cât de mari și numeroase trebuie să fi fost temerile din inima evreilor? O armă teribilă pe care o folosește cel rău împotriva poporului Domnului este FRICA. Frica paralizează, frica blochează, frica te scoate din slujire, frica te îndeamnă la compromisuri, frica îți fură bucuria, frica îți taie aripile, îți răpește entuziasmul. Cel rău vrea să ne umple cu tot feluri de temeri și să ne țină robi și departe de acea viață trăită cu toată intensitatea. Și cel care trăiește în ascultare de Domnul este bombardat cu tot felul de frici. Dar ce ne putem aștepta de la inima unui popor care era în fundul prăpăstiei, care era plin de păcate și smerit sub pedeapsa lui Dumnezeu? Dacă inima celui credincios este atacată cu tot felul de frici, atunci oare ce este în inima celui pedepsit de Domnul pentru păcatul lui?

Am enumerat când am comentat capitolele precedente posibilele temeri din inima lui Israel. Domnul le oferă o resursă nouă în acest capitol pentru a-și învinge propriile temeri și anume promisiunea Duhului Sfânt. De ce promisiunea Duhului Sfânt constituie o resursă pentru a lupta împotriva fricii? În primul rând Duhul Său este pecetea Sa, este garanția faptului că Domnul te-a iertat, că Domnul este cu tine și te va proteja de orice rău. Pentru un popor care se credea lepădat de Domnul, prezența Duhului Sfânt în mijlocul lor reprezenta o resursă extraordinară pentru a învinge teama că sunt uitați de Domnul și că Domnul este în continuare împotriva lor. Domnul nu Se contrazice. Prezența Duhului Sfânt este garanția iertării și binecuvântării Sale. Atunci când un păcătos iertat este invadat de sentimente înșelătoare de vinovăția și de teama că Domnul este încă supărat pe El și că Îl va strivi sub pedeapsa Lui, el poate privi la lucrarea Duhului din viața lui și poate căpăta o imensă încurajare că este iertat, că Domnul este de partea Lui și că lucrează prin El.

Duhul Sfânt Îl recunoaștem în noi prin roada Sa descrisă în Galateni 5. Această roadă este inconfundabilă și nu poate veni decât de la El. Apostolul Ioan ne învață: Cine păzește poruncile

Lui rămâne în El și El în el. Și cunoaștem că El rămâne în noi prin Duhul pe care ni l-a dat. (1 Ioan 3:24), iar Pavel ne spune în Romani 8:14-16:

- Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu. Și voi nu ați primit un duh de robie ca să mai aveți frică, ci ați primit un duh de înfiere care ne face să strigăm: Ava! Adică tată! Însuși Duhul adevărește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu.

Promisiunea Duhului Sfânt zdrobește și alte temeri din inima noastră. Un popor aflat în robie și dezamăgit de sine se poate teme că va aluneca din nou și că va repeta greșelile făcute. Se poate teme de puterea firii pământești și de inima sa nepus de înșelătoare. Duhul este Cel care îi ajută pe copiii Săi să învingă firea pământească și să țină în frâu pornirile inimii. Prezența Duhului în noi este garanția faptului că Domnul ne dă resursele necesare pentru a birui poftele din noi care se războiesc cu sufletul.

O altă teamă este teama de teamă. Este teama că temerile din inima noastră ne vor chinui la nesfârșit. Uneori conștientizăm că temerile din inima noastră sunt mincinoase și iraționale, dar pur și simplu ele vin și ne tulbură. Duhul Sfânt este Cel care ne va elibera de toate fricile noastre și Cel care va aduce pacea Sa în noi. Duhul Sfânt ne va vindeca de bolile noastre adânci din care se nasc temerile noastre. Va fi nevoie de timp și de încercări, de adevărul lui Dumnezeu și de luptă. Dar Duhul va birui rând pe rând temerile din inima noastră. Domnul este mai mare decât bolile noastre și decât temerile noastre. El nu biruiește doar în istorie, dar și în inima noastră. Domeniile în care nu ne-am vindecat de frică sunt domenii care ne fac vulnerabili. Sunt domenii în care vom primi mereu bombardamente din partea celui rău pentru a ne fura entuziasmul. Iată ce ne spune psalmistul despre inima celui neprihănit:

- El nu se teme de vești rele ci inima lui este tare, încrezătoare în Domnul. (Ps.112:7)

Cel ce stă alături de Domnul este eliberat de propriile temeri și o singură teamă îi guvernează sufletul: teama de Domnul.

Cred că este îndemnul din Isaia: Nu te teme de nimic! Trebuie să îl luăm și ca pe o poruncă. Subliniez că acest îndemn nu este valabil doar pentru Israel, ci și pentru noi. El este reînnoit în Noul Testament de nenumărate ori și adresat Bisericii Sale. Care sunt temerile din inima noastră? Care sunt fricile prin care cel rău ne mai chinuie și ne răpește din energiile ce trebuie investite în slujire? Să nu uităm că este o PORUNCĂ: NU TE TEME DE NIMIC! Atâta vreme cât ești răscumpărat prin jertfa Fiului Său, Duhul Sfânt locuiește în tine și ești în brațele iubitoare ale marelui Dumnezeu atunci de ce să te temi? Oare frica nu izvorăște din necredință? Și oare teama noastră nu este o ofensă la adresa Celui care ne ține în mână Sa și ne poruncește să nu ne temem de nimic?

Sufletul nostru va fi bombardat de teamă, dar noi suntem chemați să ne împotrivim celui rău, tari în credință. Suntem chemați să ripostăm, să nu ne lăsăm copleșiți de frică, să strigăm către Domnul, să chemăm puterea Duhului Său, să nu cedăm, să nu credem minciunile celui rău prin care ne alimentează fricile din viața noastră. Și David era adesea cuprins de frică dar se lupta, venea cu ea înaintea Domnului în rugăciune și primea putere să meargă înainte.

Lucrarea Duhului Sfânt din inima celor răscumparați îi convinge pe aceștia să trăiască pentru Dumnezeu: Unul va zice: Eu sunt al Domnului!, iar altul va scrie cu mâna lui: Al Domnului sunt! Lucrarea Duhului se opune duhului idolatriei. În cazul idolilor, omul își face idoli ca aceștia să îi slujească (vezi 44:10). Duhul Sfânt convinge pe om că aparține Domnului și că nu mai trebuie să trăiască pentru sine, ci pentru Domnul. Cine slujește pe cine? Iată întrebarea. Raportarea noastră idolatră la Domnul Însuși se oglindește în faptul că noi ne așezăm pe noi înșine în centru și ne dorim ca Domnul să graviteze în jurul nostru și să ne slujească.

După prezentarea promisiunii minunate a Duhului Sfânt, profetul invocă din nou argumentul istoric. Domnul amintește din nou că doar El a făcut aceste profeții și îi provoacă pe oameni la logică și chiar să îi aducă contraargumente. Pe baza argumentului profețiilor împlinite Domnul Se declară înaintea neamurilor singurul Dumnezeu.

- **44:9-20 Deșertăciunea idolilor făcuți de mâna omului**

Acest pasaj este cel mai detaliat și clar pasaj ce evidențiază deșertăciunea idolilor. Deșertăciunea idolilor este argumentată prin sublinierea originii lor. Originea idolilor demască falsitatea și nimicnicia acestora. Profetul le amintește procesul obârșiei unui idol. El vrea să răspundă la două întrebări?

- CINE face idolul? – OMUL!
- Din CE anume este făcut idolul? – din materiale perisabile folosite de om pentru activitățile casnice.

Pentru noi acest pasaj poate părea banal și plin de truisme. Este ca și cum profetul ar încerca să ne demonstreze că albul este alb și că negrul este negru. Este evident că o bucată de lemn cioplită de mâna omului nu poate fi un dumnezeu. Este doar o amărâtă de bucată de lemn care nu poate face nimic. Este un simplu obiect neînsuflit. Nu are nici o putere și nu poate influența cu nimic destinul omului. Nu poate face nici bine, nici rău. Dar acest pasaj aparent banal pentru noi era apă vie pentru cei din vremea respectivă care trăiau sub teroarea puterii idolilor. Este greu să empatizăm cu frământările inimii unui evreu din robia babiloniană. Dacă am putea privi în inima unui astfel de evreu ne-am uimi câte frământări am găsi cu privire la idoli Babilonului: câte temeri, câte tentații, câte înfricoșări, câte experiențe din viață trăită asociate cu închinarea sau neînchinarea la acești idoli, câte argumente și contraargumente din istorie luptându-se în inima lor, câte nopți nedormite, câte coșmaruri. Și toată această luptă din pricina unei minciuni evidente, am spune noi. Dar să nu ne grăbim să îi învinovățim, pentru că aceasta era bătălia spirituală principală a vremii lor.

Argumentul majorității, presiunea tuturor neamurilor din jur, nașterea și creșterea într-o cultură idolatră, presiunile demonice din inima lor cu privire la idolatrie, toate acestea explică de ce lupta era așa de puternică. Ne dăm seama că seducția idolatriei nu poate fi explicată printr-o argumentație logică, rațională. Seducția idolatriei este explicată de războiul spiritual din spatele cortinei. Nu idoli în sine produceau aceste tentații, ci lumile demonice din spatele lor. În sine, idolul nu era nimic. Și cu toate acestea, lumile demonice foloseau acest NIMIC pentru a aduce atâtea presiuni și atâtea lupte. Folosindu-se de presiunea majorității dar și de poftele din inima oamenilor, cel rău subjugă mințile oamenilor cu o minciună cât se poate de gogonată. De ce am

menționat și poftele oamenilor. De fapt, rădăcina idolatriei era autoîndumnezeirea omului și dorința de a-și trăi viața după poftele firii pământești fără teama judecății unui Dumnezeu moral. Idolii nu erau morali și nu cereau respectarea celor 10 porunci, ci doar ritualuri ciudate și stranii. Omul rămânea în viața lui Dumnezeu și își împlinea poftele fără opreliști. Iată de ce profetul întreabă:

➤ Cine nu a făcut vreun idol fără să fi tras niciun folos din el?

Chiar dacă minciuna idolatriei era absurdă și le aducea și multe chinuri și temeri, ei aveau un folos din ea: înlocuind imaginea Dumnezeului Creator și moral cu idolii imprevizibili, puteau trăi în păcat mai liniștiți.

Cu adevărat diavolul este tatăl minciunii. El nu are nici o rușine și este gata să rostească cu toată îndrăzneala aberații din cele mai absurde. Secretul puterii minciunii lui are în spate îndrăzneala, tupeul, persuasiunea, gălăgia pe care o face. Dar puterea minciunilor sale își găsește un aliat și în slăbiciunile noastre. Poftele și temerile noastre sunt speculate mereu de cel rău pentru a ne seduce sau teroriza cu minciunile sale. Poate domeniile ale vieții noastre în care suntem bombardați cu minciunile celui rău și care provoacă atâtea lupte interioare și întrebări ar părea absurde celor din vremea Babilonului. La fel cum noi privim ca absurde minciunile care îi chinuiau pe ei atunci, la fel ar privi și ei la minciunile care ne tulbură pe noi. De aceea să nu îi judecăm prea aspru. Chiar dacă minciunile celui rău par evidente ele pot avea totuși putere. Puterea lor nu izvorăște din logică sau argumente, ci din presiunea interioară pe care o resimțim, putere care trezește temerile și poftele noastre.

De cele mai multe ori ispita nu poate fi explicată logic. Ea pur și simplu este acolo! Atunci când ne temem de un om mai mult decât de Domnul, oare nu este la fel de evidentă minciuna? Putem compara făptura creată cu puterea Făcătorului Lui? Și cu toate acestea, lupta cu teama de acel om este cât se poate de reală și ne consumă atâtea energii. La fel, dacă suntem atrași de o persoană sau de un obiect, oare putem să le comparăm pe acestea cu slava eternă și fericirea adusă de Creator? Dar ispita nu poate fi explicată prin logică. Ispita izvorăște din poftele noastre ațâțate de minciunile fără scrupule ale celui rău. Minciunile lui neobrazate, absurde și gogonate, vor sfida logica și bunul simț și ne vor asedia mereu inimile. Domnul va folosi logica și rațiunea, și bunul simț pentru a demasca aceste minciuni, dar odată demascate ele nu se vor topi. Ele vor persista cu nerușinare. Noi trebuie să nu intrăm în jocul lor, să nu le băgăm prea mult în seamă, să nu le luăm în calculele noastre. Ele la un moment dat se vor diminua. Apoi vor reveni, și tot așa. În anumite cazuri se vor diminua pentru totdeauna. În altele vor reînvia sub alte forme. Sunt lucruri legate de apariția ispitelor pe care nu le putem controla. Dar sunt elemente pe care le putem controla. Iacov ne promite:

➤ Supuneți-vă lui Dumnezeu. Împotriviți-vă diavolului și el va fugi de la el. (Iacov 4.7)

Dacă ne împotrivism tari în credință ispitei, la un moment dat aceasta va fugi de la noi. Dacă ne jucăm cu ea, sau o băgăm prea mult în seamă, îi vom prelungi noi înșine viața și durata atacului ei asupra noastră. De aceea când suntem ispitiți trebuie să fim hotărâți și să ne împotrivism cu ură ispitei și păcatului. Cu cât vom fi mai hotărâți cu atât ispita va fugi mai repede de la noi. Cu cât vom ezita mai mult cu atât îi vom da voie să ne mai chinuie. Uneori ne plângem

de anumite ispite care ne chinuie, dar nu conștientizăm că noi fie am chemat acele ispite, fie le-am prelungit durata prin ezitățile noastre.

Chiar dacă nu ne închinăm pietrelor sau lemnului, aceasta nu înseamnă că noi nu mai suntem ispitiți de idolatrie. Idolatria îmbracă alte forme. Tot ce tinde să devină centrul vieții noastre, să îl substituie pe Domnul, să devină sursa noastră de împlinire, să ne acapareze banii, energiile, gândurile și timpul pentru care suntem gata să facem compromisuri, se numește idolatrie. Un idol poate fi o persoană, propriul copil, o mașină, o casă, serviciul, cariera, siguranța materială, lucrarea sau slujirea în Biserică, imaginea noastră înaintea celorlalți, un sport sau un joc anume, banul sau succesul etc. Idolii par foarte atrăgători. Dar ei sunt o deșertăciune. Pentru a conștientiza acest lucru trebuie să facem demersul pe care îl face profetul în Isaia 44, și anume să ne aducem aminte de originea idolilor și să îi punem în contrast cu mărețul Creator. Profetul sublinia CINE a făcut idolii și DIN CE au fost făcuți idolii. Noi putem aborda la fel idolii din viața noastră amintindu-ne:

- Că tatăl idolilor este DIAVOLUL, și
- Că materialul din care sunt făcuți este MINCIUNA.

Idolii sunt o iluzie. Ei nu pot oferi nici izbăvirea, nici mântuirea, nici împlinirea pe care o promit. Toate acestea le poate aduce doar Domnul. Pentru a putea să ne vindecăm de idolatrie trebuie să avem în vedere și lucrurile pe care le spune profetul despre cei care se închină idolilor:

- Ei trag anumite foloase de pe urma idolatriei.
- Au un duh de orbire spirituală peste ei.

În fața argumentelor aduse de profet se ridică următoarea întrebare: dacă este atât de evident că idolii sunt o minciună, totuși de ce așa de mulți oameni se închină idolilor? Profetul accentuează că ei au un folos de pe urma idolatriei, și că odată dedați la idolatrie un duh de rătăcire stăpânește peste mintea lor, iar ei se complac în această stare de orbire spirituală. O minciuna poate fi absurdă. Dar după ce o crezi, ea devine un adevăr pentru mintea ta, un reper important și credibil. Idolatria duce la degradarea, la decăderea omului. Acesta ajunge să se închine la un NIMIC, și ajunge el însuși de NIMIC. Este interesantă paralela dintre orbirea și surzenia idolilor și orbirea și surzenia celor ce se închină la ei.

Despre idoli	Despre închinătorii la idoli
Ele însele mărturisesc lucrul acesta: n-au nici vedere, nici pricepere, tocmai ca să rămână de rușine (44:9)	Ei nu pricep și nu înțeleg, căci li s-au lipit ochii ca să nu vadă și inima ca să nu înțeleagă. (44:18)

Ne aducem aminte ce ne spune psalmistul:

- Idolii lor sunt de argint și de aur, făcuți de mâini omenești. Au gură, dar nu vorbesc, au ochi, dar nu văd, au urechi, dar nu aud, au nas, dar nu miroase, au

mâini dar nu pipăie, picioare, dar nu merg; nu scot nici un sunet din gâtulejul lor.
Ca ei sunt cei ce-i fac; toți cei ce se încred în ei. (Ps.115:4-8).

Cei ce se închină idolilor devin asemenea idolilor: orbi și surzi, hidoși și dezumanizați, de nimic și plini de deșertăciune. Cei care promovează libertatea religioasă spunând: nu contează la ce dumnezeu te închini, este dreptul fiecăruia! nu au nici cele mai elementare noțiuni de psihologie a religiei. Dumnezeuul unui om ocupă un rol central în viața aceluși om. Omul se va transforma după chipul și asemănarea dumnezeului respectiv și tot ce va face va fi influențat de identitatea dumnezeului său. Este adevărat că Dumnezeu Însuși ne oferă libertate, dar nu înseamnă că nu contează cui ne închinăm. Filosofii din vechime observau că nu există speranță pentru o omenire mai bună devreme ce dumnezeii oamenilor sunt imorali, cruzi, imprevizibili și capricioși. Cu asemenea dumnezei, spuneai ei, nu este nici o speranță pentru o lume mai bună. Contează enorm cum arată dumnezeul la care te închini.

O formă subtilă de idolatrie este denaturarea identității Dumnezeului revelat în Scriptură. Eu Îl pot numi tot Creator sau Hristos, dar în mintea mea să îi denatureze caracterul. De aceea sunt mereu binevenite întrebările:

- Isus Hristos la care mă închin eu este Cel revelat în Scriptură sau cel imaginat de mine? Este Cel viu și Adevărat, sau un idol făurit de mintea mea pentru nu știu ce foloase?

și aici este bătălia cea mai mare: Ce cred eu despre Dumnezeu? Cum arată El în mintea mea? În mod cert noi ne aflăm într-un proces continuu de descoperire a lui Dumnezeu și de ajustare a imaginii noastre despre el din mintea noastră cu ce este El cu adevărat. Dar poți în acest proces să te apropii de Domnul sau să te îndepărtezi de El. Adică: poți să îi umpli mintea cu adevăruri despre Domnul sau cu minciuni despre Domnul. De aceea interpretarea fiecărui pasaj din Scriptură are o importanță colosală. Aceste interpretări completează sau denaturează reprezentarea lui Dumnezeu din mintea noastră și apoi ne influențează deciziile, reacțiile, relațiile, sentimentele și emoțiile. Cum interpretezi de exemplu Isaia 38 și 39? Dumnezeu îi dă lui Ezechia șarpele pe care l-a cerut sau Domnul vieții de-abia aștepta să Îl vindece pe Ezechia de boală? În mod cert fiecare are libertatea să interpreteze și să își dea cu părerea. Dar libertatea nu înseamnă și lipsă de responsabilitate. Noi prea ne dăm cu părerea fără să conștientizăm cât de mult contează acest lucru, cât de mult ne influențează întreaga viață. Și să îți dai cu părerea despre de Scriptură și despre Dumnezeu este de departe cel mai important act al gândirii noastre. Veșnicia ta, destinul tău etern atârână de modul în care îți dai cu părerea despre Domnul. De aceea, în funcție de cât îți pasă de destinul tău etern, poți să îți dai cu părerea despre Scriptură la un pahar de vorbă și de superficialitate, sau în genunchi și rugăciune, strigând cu toată umilința și cu toată puterea către Domnul: Doamne, descoperă-Mi Tu cine ești, și ferește-mă de imaginația mea. De tendințele inimii idolatre care te-ar putea denatura în vreun fel sau altul? Dumnezeu nu trebuie modelat după propriile noastre experiențe, trăsături de personalitate, păreri sau înclinații idolatre. Noi trebuie să ne modelăm părerile după adevărul revelat în Scriptură, Creație și viața noastră. Spune-mi care este Dumnezeul în care crezi ca să îți spun cine ești! Viața noastră va reflecta

întotdeauna Dumnezeu în care credem. Viața noastră va fi pe măsura Dumnezeului nostru.

- **44:21-28 Domnul este Răscumpărătorul lui Israel: El Îl iartă și El Îl ridică pe Cir în istorie**

Deșertăciunea idolilor este pusă în contrast cu Dumnezeu, Răscumpărătorul lui Israel. Spre deosebire de idoli care degradează ființa umană, Dumnezeu lui Israel iartă fărădelegea lui Israel și Îl izbăvește miraculos din robie. Mânuirea lui Israel nu înseamnă doar izbăvirea din robie, ci mai întâi iertarea păcatelor. Iată că Domnul aduce din nou problema păcatului lui Israel. Ca și în celelalte pasaje nu insistă pe ea, dar o punctează. Ce ne spune în acest capitol despre păcatul poporului:

- Domnul este Cel care șterge fărădelegile.
- Acestea sunt soluționate în mod desăvârșit: **ca un nor...ca o ceață...**
- Iertarea păcatului face posibilă izbăvirea lui Israel din robie.

Deci dacă în cap.42 am învățat că păcatul este cauza robiei iar în cap. 43 că acest păcat Îl obosește și chinuie pe un Dumnezeu Infinit, acum învățăm că iertarea păcatului este o condiție indispensabilă pentru eliberarea din robia babiloniană. Dacă idoli ne târăsc în păcat, Domnul ne iartă păcatul și ne eliberează de el. Iată de ce să îl alegem pe Domnul și nu idoli. Păcatul este problema noastră fundamentală. Idolatria nu doar că este un păcat dar ia dă naștere la o mie de alte păcate. Domnul însă ne șterge aceste păcate și ne eliberează de ele. De ce am lepăda pe Domnul de dragul unui idol ori cât de atrăgător ar putea fi acesta?

Versetul 23 este un îndemn la bucurie adresat creației. Motivul bucuriei este răscumpărarea lui Israel:

- Bucurați-vă ceruri! Căci Domnul a lucrat; răsunăți de veselie, adâncimi ale pământului! Izbucniți în strigăte de bucurie, munților! Și voi, pădurilor, cu toți copacii voștri! Căci Domnul a răscumpărat pe Iacov, Și-a arătat slava în Israel. (Isaia 44:23).

De ce îndeamnă Domnul întreaga creație să izbucnească de bucurie? De ce poruncește întregului Univers să explodeze în cântece de veselie? Mântuirea lui Dumnezeu pentru Israel este așa de minunată încât întreaga creație trebuie să se bucure de ea. Bucuria din inima lui Dumnezeu de fapt este așa de mare încât El vrea să o împărtășească cu întreaga creație. Creația este chemată să rezoneze cu bucuria din inima Creatorului. În fața gloriei mântuirii lui Dumnezeu normalitatea este o bucurie fără margini! Dacă Domnul cheamă la o asemenea bucurie pe munți și pe păduri oare la ce bucurie cheamă pe Iacov, cel răscumpărat de Dumnezeu, cel care este obiectul mântuirii lui Dumnezeu? Domnul Se bucură de cel răscumpărat și vrea ca și acesta să se bucure împreună cu el. Cel rău însă nu vrea să lase ca această bucurie să izbucnească în inima celui răscumpărat. El va încerca să fure această bucurie celui răscumpărat. Ce metode va folosi? Îndoiala și gândurile mincinoase despre Dumnezeu și despre viitor. El va șopti. Oare te-a iertat Domnul? Oare te va izbăvi din consecințele păcatelor tale? Oare chiar te va elibera din robie? Oare chiar te va păzi și va îngădui reînflorirea ta ca națiune? Oh, nu! Uită-te la

păcatele tale cât de multe și urâte sunt! Domnul, este încă mânios și supărat! Viitorul este de fapt plin de pedepsele Lui! Vei fi dat din nou în mâna neamurilor și niciodată nu te vei mai reface ca națiune! Tocmai pentru că Domnul știe că cel rău vrea să fure bucuria celui iertat, El presară aceste profeții cu îndemnuri la bucurie. El vrea ca Israel să știe că este normal să se bucure, că nu este un semn de naivitate sau fățarnicie, ci un semn de normalitate. Este de fapt o poruncă. Domnul poruncește celui iertat să se bucure de răscumpărarea pe care i-a dat-o.. El îi cere acestuia să fie tare în credință, și să nu se îndoiască de harul lui Dumnezeu și de mântuirea pe care i-a pregătit-o! Este interesant că în acest context al bucuriei, pasajul continuă astfel:

- Eu zădărnicesc semnele prorocilor mincinoși și arăt ca înșelători pe ghicitori; fac pe cei înțelepți să dea înapoi și le prefac știința în nebunie. Dar întăresc cuvântul robului Meu și împlinesc ce prorocesc trimișii Mei.

Nu doar Domnul Își are profeții Lui, ci și cel rău își are profeții și semnele Sale. Lucrarea profeților Domnului a fost tot timpul contrazisă și contestată de lucrarea profeților mincinoși. Ne aducem aminte de Ieremia care adesea se confrunta cu proroci care proceau cu totul altceva, sau de Mica care a fost pălmuit de un proroc mincinos care îi vestea lui Ahab victoria asupra vrăjmașilor Săi. Și babilonienii își aveau profeții lor care prevesteau o domnie fără sfârșit a Babilonului. În mod certe aceste mesaje erau menite să descurajeze pe evreii din robie. Domnul cel Atotputernic, Domnul cerurilor și al pământului însă are grijă și intervine cu toată puterea sa atât ca să îplinească profețiile trimișilor Săi cât și să zădărnicească semnele proorocilor mincinoși. Este interesant că prorocii mincinoși au și ei semne care pot deruta. Dar Domnul le zădărnicește. Este bine dacă sunt sensibili la proorocii, dar să nu fim pre sensibili. Sunt proorocii de la Domnul și sunt proorocii care pur și simplu nu trebuie băgate în seamă. Să deosebim profețiile Domnului și profețiile celui rău. Dacă Domnul ne-a promis ceva să credem din toată inima, și să nu ne lăsăm derutați de profețiile celui rău care sunt menite să arunce îndoiala și să ne fure bucuria. Iată ce le spune Domnul prin Ezechia prorocilor mincinoși:

- Pentru că întristați prin minciuni inima celui neprihănit, când Eu însumi nu L-am întristat, și pentru că întăriți mâinile celui rău ca să-l împiedicați să se lase de calea lui cea rea, făgăduindu-i viața – de aceea nu veți mai avea vedenii înșelătoare și nu veți mai rosti proorocii. Voi scoate din mâinile voastre pe poporul meu și veți ști că Eu sunt Domnul. (Ez.13:22-23)

Observați că proorocii mincinoși doresc să fure bucuria celui neprihănit. Domnul se bucură de cel neprihănit și vrea să îl binecuvânteze și totuși cel rău reușește uneori ca să îl facă pe cel neprihănit să nu se bucure de acest lucru. Cel neprihănit trebuie să învețe să deosebească între proorociile Domnului și cele ale celui rău. Prin ce fel de proorocii mincinoase reușește cel rău să fure bucuria celui neprihănit? Mare atenție la gândurile despre viitor din mintea noastră. Dacă ele aduc întristare, teamă, tulburare, deznădejde, putem fi siguri că nu sunt de la Domnul! Profeții care nu sunt trimiși de Domnul încearcă să întristeze inima celui neprihănit prin:

- Minciuni despre Dumnezeu – că Acesta este mânios și supărat și că va aduce blestemul și pedeapsa; sau că Acesta nu este suficient de puternic și credincios pentru a aduce izbăvirea și a-și împlini promisiunile.

- Minciuni despre el însuși – că nu este iertat, că este un nimic, că bolile lui sunt iremediabile, că este un înfrânt.
- Minciuni despre viitor – că vor veni mari nenorociri, că situațiile de criză se vor accentua și nu se vor sfârși, că va fi doar întuneric și negură, că se vor întâmpla o mulțime de lucruri rele.

Dar cartea Isaia este plină de promisiunile lui Dumnezeu pentru un popor iertat. Și aceste promisiuni, cele mai frumoase din toată Scriptura de altfel, sunt rostite unui popor care se află în groapa disperării și păcatului dar care strigă către Domnul și este iertat. Și aceasta pentru a străluci harul lui Dumnezeu și pentru a înțelege o dată pentru totdeauna ca baza promisiunilor lui Dumnezeu pentru noi nu este neprihănirea noastră sau performanțele noastre spirituale, ci neprihănirea primită în dar prin credință. Viitorul celui neprihănit este în mâna lui Dumnezeu și înseamnă lumină și binecuvântare. Iată ce ne spune Ieremia în același context al prevestirii eliberării din robie:

- Nu vă lăsați amăgiți de prorocii voștri care sunt în mijlocul vostru, nici de ghicitorii voștri; n-ascultați nici de visătorii voștri ale căror visuri voi le pricinuiți! Căci ei vă prorocesc minciuni în Numele Meu. Eu nu i-am trimis, zice Domnul. Dar iată ce zice Domnul: De îndată ce vor trece cei 70 de ani ai Babilonului, Îmi voi aduce aminte de voi și voi împlini față de voi făgăduința Mea cea bună, aducându-vă în locul acesta. Căci Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gânduri de pace și de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde. (Ier.29:8-11).

Iată gândurile lui Dumnezeu pentru copiii Lui și iată cum trebuie definit viitorul celui neprihănit. Cel rău ne prevestește încercări și neazuri care ne vor distruge. Domnul ne spune să nu dăm crezare acestor gânduri. Vor veni doar acele încercări hotărâte de Domnul și ele nu vor fi peste puterile noastre și vor avea rolul să ne înalțe și nu să ne doboare la pământ și să ne nenorocească. Cel rău ne amenință cu 1001 de neazuri și nenorociri. Dar viața noastră este în mâna Domnului. Ea nu este bombardată zilnic de neazuri și nenorociri. De cele mai multe ori, temerile și îngrijorările cu care ne frământăm sufletul nu se împlinesc niciodată. Ne risipim din energie frământându-ne cu nenorociri care nu vor avea niciodată loc. Gândurile negre despre viitor vin de la cel rău. Și de aceea sunt prin definiție mincinoase. Ele nu trebuie băgate în seamă. Domnul nu are gânduri de nenorocire pentru copiii Săi, ci doar gânduri de binecuvântare. Să ne frământăm doar pentru încercările care vin cu adevărat și să ignorăm încercările plăsmuite de imaginația noastră. Și când o încercare vine să nu o vedem ca pe o nenorocire. Ea este o unealtă a Domnului prin care să ne aducă în viața noastră ceva deosebit de frumos. Ea va persista până când vom fi învățat lecția pe care Domnul dorește să o învățăm. Viitorul sună întotdeauna bine. De aceea Domnul ne poruncește să nu ne îngrijorăm cu privire la viitor și să nu ne temem. De ce să te temi de binecuvântările Domnului? Și dacă vine un neaz care este întunecos, așteaptă în tăcere deznodământul, finalul poveștii. Norii vor pleca și va răsări soarele din nou. De aceasta poți fi sigur. Nu îți pierde nădejdea, ci adu-ți aminte că gândurile Domnului nu sunt de nenorocire, ci de pace și binecuvântare.

Dacă Dumnezeu zădărnicește semnele prorocilor mincinoși, El veghează asupra Cuvântului Său ca să se împlinească. La finalul cap.44 este menționat prima dată în cartea Isaia, Cir, cel care a dat edictul repatrierii poporului Israel. Cu o sută de ani înainte ca să se nască Cir, Domnul îi pomenește numele în profețiile Sale și cu peste 150 de ani înainte de eliberarea evreilor din robie El prevestește edictul acestuia. Domnul nu anunță eliberarea lui Israel din robie la modul general, dar oferă detalii care se împlinesc cu o precizie astronomică. El dorește să se vadă cu maximă claritate că El este singurul Dumnezeu, că doar El este Stăpânul istoriei, că El este Atotputernic și credincios să împlinească toate promisiunile Sale. Domnul ne provoacă credința prin promisiunile Sale, și ancorarea în promisiunile Sale ne împuternicesc să facem față necazurilor vieții și să rămânem în ascultare de Domnul. Ca să poți crede promisiunile lui Dumnezeu este nevoie să crezi două lucruri despre El:

- Atotputernicia Lui – că El poate! Că nimic nu este prea greu pentru Domnul! Că El poate TOTUL!
- Credințioșia Lui – că El va fi credincios și că va împlini ce a promis, că nu Își va uita promisiunile Lui și nici nu și le retrage.

Dacă crezi că Domnul poate totul și că credințioșia Lui se înalță până la ceruri atunci vei putea crede și în împlinirea promisiunilor Lui. Dar mai este un lucru în care trebuie să te ancorezi: bunătatea și îndurarea Lui! Să crezi că păcatele tale și lipsa ta de merite nu Îl vor împiedica pe Domnul să Își împlinească promisiunile atâta vreme cât te întorci la El și îți ceri iertare. Nu este suficient să crezi în credințioșia și atotputernicia Lui. Trebuie să crezi și în bunătatea Sa fără margini. Și acest lucru se vede atât de clar la poporul din robia babiloniană. Ei erau plini de păcate și erau în robie din pricina păcatului lor. Nu era suficient să creadă în atotputernicia și credințioșia lui Dumnezeu. Aveau nevoie să creadă și în îndurarea fără margini a Domnului. Finalul capitolului 44 îl introduce pe Cir, iar cap. 45 este dedicat în întregime lui Cir.